

Abstrakt

Eklesiologie Antonína Salajky (1901-1975)

Disertační práce představuje eklesiologickou analýzu publikací prof. Antonína Salajky (1901-1975). První část se zaměřuje na biografii tohoto autora. Byl první českým katolickým knězem, který získal doktorát z východních církevních věd na Papežském orientálním institutu v Římě (v r. 1930).

Druhá část se věnuje bezprostředně samotné eklesiologii. Nejprve je Salajka ovšem představen jako teolog v několika pohledech. Jednak je představen pokus o periodizaci jeho vědeckého díla, kde je identifikováno dvojí období: 1) 1930-1950 – vědecký vrchol a položení základů k dalšímu bádání; 2) 1950-1975 – období silně ovlivněné změnami církevně společenského charakteru po r. 1948 (z vědeckého hlediska jde o spíše popularizační a pedagogické aktivity). Dále je představen seznam oblastí, kterými se Salajka zabýval: *unionismus, východní křesťanské církve a problém sjednocení křesťanů, východní dogmatická teologie, církevní slovanština, studium křesťanského Východu, dogmatická teologie, tzv. theologia comparata, ekumenismus, metoda v teologii, fundamentální teologie, morální teologie*. Z dosavadního bádání vyplynul hlavní předmět zájmu, čímž byla eklesiologie. Salajka během II. světové války začal vytvářet tzv. novou definici církve, která mu sloužila jako klíč ke sjednocení církví. Tato definice byla představena v profesorské práci v r. 1949 a byla zaslána na II. vatikánský koncil. Zaslal ji kardinálu Beovi, aby ji předal doktrinální komisi uvedeného koncilu. Definice ovšem nenašla uplatnění.

Třetí část práce je věnována klíčovým otázkám představované eklesiologie (*primární důvod pro vypracování eklesiologie; hierarchické upořádání církve; poměr mezi Božím královstvím – církví – Ježíšem Kristem; poměr mezi katolickou církví a Jedinou církví Kristovou*).

Ve čtvrté části se práce snaží zařadit Salajkovo eklesiologické myšlení do kontextu soudobé světové a české katolické i ortodoxní eklesiologie.